

som, at „den ugifte, med hvem en gift Person pver Hor, straffes med Bøder eller Fængsel“, eller at „Mandsfolket, som benytter et Kvindfolk til Utugt mod Bederlag, straffes med Fængsel eller Bøder“. Bestemmelsen om, at al offentlig Tilskyndelse til Utugt, hvad enten den iværksættes ved Omstreiffen paa Gader eller ved at sætte Rødbetegn i Døre, straffes med Bøder eller Fængsel, er borte, og ogsaa en saa kraftig Paragraf som den, at „Kvindfolk, der øve Utugt med Ungerivende eller Drengue under 18 Aar, straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i indtil 5 Dage, og Mandspersonen med Mis eller Røtting indtil 25 Slag“, er forsvunden. Alt dette er borte, og tilbage blive kun to fattige Paragrafer, af hvilke den ene endda kun har en ren formel Betydning.

Men længere vækker Enigheden ikke. I alt andet ere vi bunduenige indbyrdes, ja jeg vil gaa videre og sige, at vi endog ere ved at være uenige med os selv. Det gjælder i alt Fald om den ærede Forslagsstiller, der, som det allerede er blevet omtalt, har foreslaaget at beholde § 180 i sin oprindelige Skikkelse, hvormod han i sin saakaldte Bedtegning til Forslaget er gaaet ganske forstrækkelig stærkt frem mod dem, der ville begaa den himmelsraabende Uretfærdighed at beholde § 180 som den nu er. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Citater af „Bedtegningen“. Det hedder deri: „Hermed vil man umuliggjøre en offentlig Prostitution, medens Bibeholdelsen af Advokatsretten al Tid gør det muligt at indføre saadan, idet Politiet blot behøver at undlade at advare de Kvinder, hvem det vil tillade Erhvervet, og det er uærligt at hindre saadant, eftersom det naturligvis ikke er muligt at paahyde en Politimester at have Mistanke til en Kvinde, naar han erklærer ingen at have.“ Man vil se, at lignende Ansæer, som rettes mod det ærede Medlems nuværende Forslag af det ærede Medlem fra Vejle (Falkenstjerne), rettes med endnu større Styrke af det ærede Medlem selv. Det ærede Medlem siger siden hen i „Bedtegningen“: „Det er haardt nok, at hun ved Dom skal kunne tvinges til at taale en sliq Undersøgelse, men at hun skal kunne tvinges dertil vilkaarlig af en Politimester uden at have Ret til at kræve hans Paabud prøvet af Domstolene, er uretfærdigt.“ Men alt dette uretfærdige findes i det ærede Medlems eget Forslag, og jeg tror derfor med nogen Ret at kunne udtale, at det ærede Medlem ikke alene er uenig med os andre, men at han tillige er uenig med sig selv.

Hvis det var tilladt at være indiskret og omtale, hvad der er foregaaet i Udvalget, vilde jeg kunne fremsætte pikante Afsløringer om Spvinqninger, hvor Medlemmer, der særlig ere Sædelighedens Riddere, vare gaaede med til at foreslaa fri Næring o. s. v. Det vilde selvfølgelig være urigtigt, og jeg skal derfor afholde mig derfra.

Det kan ikke nægtes, at over for en saadan Usikkerhed taber man i temmelig høj Grad den Tro til en Sag, som altid naturlig fremkommer, naar man møder en uroffelig og klippefast Overbevisning. Naar man saaledes ser Folt svinge som en Perpendikkel fra den ene Yderlighed til den anden i de vildeste Venøegelser, som en Perpendikkel under et Jordstælv, saa faar man ikke nogen overdreven stor Tro til, at det, de foreslaa, kan være noget overordentligt godt, saa kommer man let til at stille sig noget skeptisk, og jeg er med det ærede Medlem fra Listed (Sagd) enig i, at man i det hele taget, saa utilfreds man end er med de bestaaende Forhold, dog maa være meget varsom med ved det private Initiativ at forsøge paa at foretage nogen Forandring. Det er en overmaade vanstelig og indviklet Sag at komme ind paa, og er der noget Tilfælde, hvor det gamle Ordprog gjælder om, at man ikke skal kaste det slidne Bånd bort, før man har det rene, saa er det visse- lig her. Vi indrømme sikkert alle, at de Tilstande, vi nu have, passende kunne sammenlignes med det slidne Bånd; hermed skal jeg derfor ikke dvæle, hvormod jeg skal tillade mig at forsøge at paavise, at de to forskellige Endringsforslag, som foreligge, i Virkeligheden ikke ville frembringe Tilstande, der paa nogen Maade ville kunne sammenlignes med rent Bånd, tværtimod, det maa vist ogsaa siges at være skident, om end af temmelig forfællig Kulør.

Fælles for begge Forslag er jo Op- hævelsen af den offentlige Prostitution, et Begreb, der i øvrigt ikke er overmaade klart. Det kunde maaske i denne Sammenhæng være ganske heldigt at undersøge, hvorledes denne saakaldte offentlige Prostitution har virket, set fra et sanitært Synspunkt. Det er jo blevet udtalt i Betænkningen, at Sygdommen her er bleven ved at tage til ogsaa efter 1874, medens den samtidigt er gaaet tilbage i Provinserne. Det kan man ogsaa med en vis Ret sige, den er ganske vist taget til i nogen Tid, men derpaa er den begyndt at tage af, og det er dog et Moment, der ikke er ganske uden Betydning. Det faktiske Forhold er dette, at fra 1870—86 ere disse Sygdomme tagne til i en ganske foruroligende Grad, fra 4875 til 9556 Til-